

KAPITOLA XX.

„Připravená?“ zeptala se jí Otolá, ale její slova zanikla v hluku kolem. Sín Hlídačů byla plná. Všechny lavice a stoly odklidili ke vstupu a pravou zeď s modrými sloupy nyní zdobilo deset širokých prken se spoustou vypálených děr. Naproti nim u levé zdi mezi okny stála další desítká dřevěných desek, ale na těch nebyla ani jedna černá značka. Nikdo techniku odrážení žhavých šipek ještě neovládl.

„Vystřel,“ pobídla ji Arila a napřáhla zatnutou pěst na mlžnou stříbrnou linku, kterou viděla jenom ona a značila let šipky kolem jejího boku směrem k desce za ní.

Ozvalo se cvaknutí, šipka vyletěla, Arila máchla pěstí, ale z žhavé šipky za letu jen neškodně vyletělo pár jisker a ozvala se rána značící nezdar, když se zaryla hluboko do prkna za ní.

„Hrom mě vem..“ zaklela a sledovala dva začínající Hlídače, jak dlouhými kleštěmi vyprostili šipku ze dřeva a zchladili ji ve vědru s vodou.

„Znovu?“ zeptala se Otolá a snažila se na sobě nedat znát únavu. Její černé kudrlinky byly dnes ještě roztřepenější než obvykle. Arila přikývla a dívka opatrně speciálním držákem vyjmula další rudou šipku z železného koše na oheň a zkušeně samostříl natáhla.

Zatnula zuby. Cítila v sobě sílu a odhodlání všem dokázat, že její metoda odrážení útoku Zmaru může fungovat, ale pořád se jí to nedařilo. Zhluboka se nadechla a znovu napřáhla pěst. Ozvalo se cvaknutí, Arila máchla pěstí, ale z šipky opět jen vyletělo několik jisker a zapíchlá se do dřeva za ní. Sotva změnila směr.

„Hmmm..“ zabručel Rahir, který vše tiše sledoval a zapisoval si do tlusté knihy. „Arilo, jsi si jistá, že by nebylo lepší cvičit s Hlídači zastavení útoku než jeho odrážení?“